

Švęsdami 21-sias Nepriklausomos Lietuvos valstybės atkūrimo metines, neišvengiamai mąstome ir diskutuojame apie tai ar pasiteisino Tautos siekiai ir lūkesčiai.

VideoLightBox Gallery generated by VideoLightBox.com

#videogallery a#videolb{display:none}

Valstybingumo įgyvendinimo, jos tarptautinio pripažinimo ir atvirumo pasauliui prasme – taip, Lietuva vėl tapo savarankiška Europos šalimi. Ji įsijungė į Europos Sąjungą bei NATO, valstybės gyvenimui reguliuoti palaipsniui įsitvirtina su ES harmonizuoti įstatymai, mūsų prekės didžiaja dalimi eksportuojamos į Vakarų šalis, mūsų žmonės laisvai važinėja po platųjį pasaulį. Deja, jei paklaustumė žmonių ar tikrai jų dauguma patenkinti savo gyvenimu, ar yra tikri dėl savo ir savo vaikų ateities, - atsakymas dažnu atveju būtų – ne, mūsų lūkesčiai buvo kitokie. Jei žmonių gyvenimas priklausytų vien tik nuo jų pačių pastangų ir gebėjimų, arba jų problemos kiltų vien iš neišvengiamų aplinkybių, - žmonėms būtų lengviau susitaikyti su sunkumais: su vėl drąstiškai išaugusia bedarbyste, mažėjančiomis pajamomis, socialiniu saugumu, menkėjančiu išsilavinimo prieinamumu ir kitomis problemomis. Betgi, akivaizdu, kad valdžios institucijos pačios savo rankomis nevykusiais ir net žalingais sprendimais daro didelę žalą šalies ekonomikos gyvybingumui ir žmonių gyvenimo sąlygoms. Sunku pripažinti, kad 21-siais valstybingumo metais šalia šventei besiruošiančio Seimo badauja smulkaus verslo atstovai ir jiems prijuočiantys asmenys, o Seime šventės išvakarėse parlamentarai sunkai gali apsispręsti, kurį iš Vyriausybės narių interpeliuoti, o gal – ir visą Vyriausybę. Tuo tarpu, valdžia ir savo gyvenimo sąlygomis Lietuvoje nusivylę piliečiai abejingai žiūri ir į savo pačių atsakomybę, nepasirūpindami, kad būtų kitaip. Valdžios partijoms išlikti ir toliau padeda ne tik prie balsavimo urnų stropiausiai atėję jų remiantys piliečiai, - jai išlikti padeda ir neinantys balsuoti kitaip. Badavimo akcijos ir mitingai – yra rimtas signalas, kad valstybė turi rimtų problemų. Tačiau, kad jos spręstųsi, piliečiai turi būti solidarūs ir pasinaudoti demokratinėmis priemonėmis situacijai keisti per rinkimus. Tikėtis, kad į valdžią atsitiktinai atėję “politikai” patys susipras pasitraukti - yra beprasmiška. Jų badavimu ar nesėkmingomis interpeliacijomis nepaveiksi. Dėl žmonių neįsigylinimo ir nesiaiškinimo – kas ką sugeba valstybės reikaluose, svarbius valstybės postus kaip politinio mūšio grobį gavusieji nesidrovi mokyti ant mūsų visų likimų, juos traumuodami. Kiek gali tai tęstis? Ar tikrai iki sekančių Seimo rinkimų taip ir pasiliksime A, Kubiliaus “reformų” ir cinizmo įkaitais? Jei taip, tai bent deramai pasiruoškime tiems rinkimams, kad vel nebūtų “kaip visuomet”. 22 – šius Nepriklausomybės metus sutikime susitelkę ir suprasdami, kad didžiausia ir prasmingiausia mūsų pareiga - stiprinti savo Tėvynę ir kurti joje geresnio gyvenimo prielaidas, kad Lietuva neišsivaikščiūtų, kad išliktų.